

веникави коси, около чистото лице, съ сж-
щитѣ сини, спокойни, студени очи. Нѣщо
се превъртѣ въ мене, не чувахъ, не виж-
дахъ вече нищо — освенъ това лице на-
среща ми. Навѣрно изненадата и смуще-
нието ми сж били твърде явни, защото тя
ме погледна бързо единъ-два пѣти и после
изви очи. Азъ не можахъ да се стърпя,
поклонихъ се и високо поздравихъ:

— Добъръ день... госпожо!..

Тя обърна лице къмъ мене съ дългъ,
чудовищно спокоенъ, съвсемъ равноду-
шенъ погледъ, отвърна сухо:

— Добъръ день... — и хвана детето
за ръка да слѣзатъ на близката спирка.

Азъ се вкаменихъ. Какъ бѣше въз-
можно това? И защо? Тѣ слѣзоха, завиха
въ напречна улица, и тя не се обърна. За
секунда, помислихъ: — не ме е познала.
После веднага, повече подсъзнателно, от-
колкото съ умъ съобразихъ, че не само ме
позна, ами дори не поиска да прояви нѣ-
каква вражда, или страхъ, или неловкостъ.
Просто — не се занимава съ мене, не сж-
ществувамъ — освенъ за тоя поздравъ, из-
просенъ отъ мене.

И ето нà, видишъ ли, — стисна ме той